

π n
9087

Clk. 534, 53

B. m. II

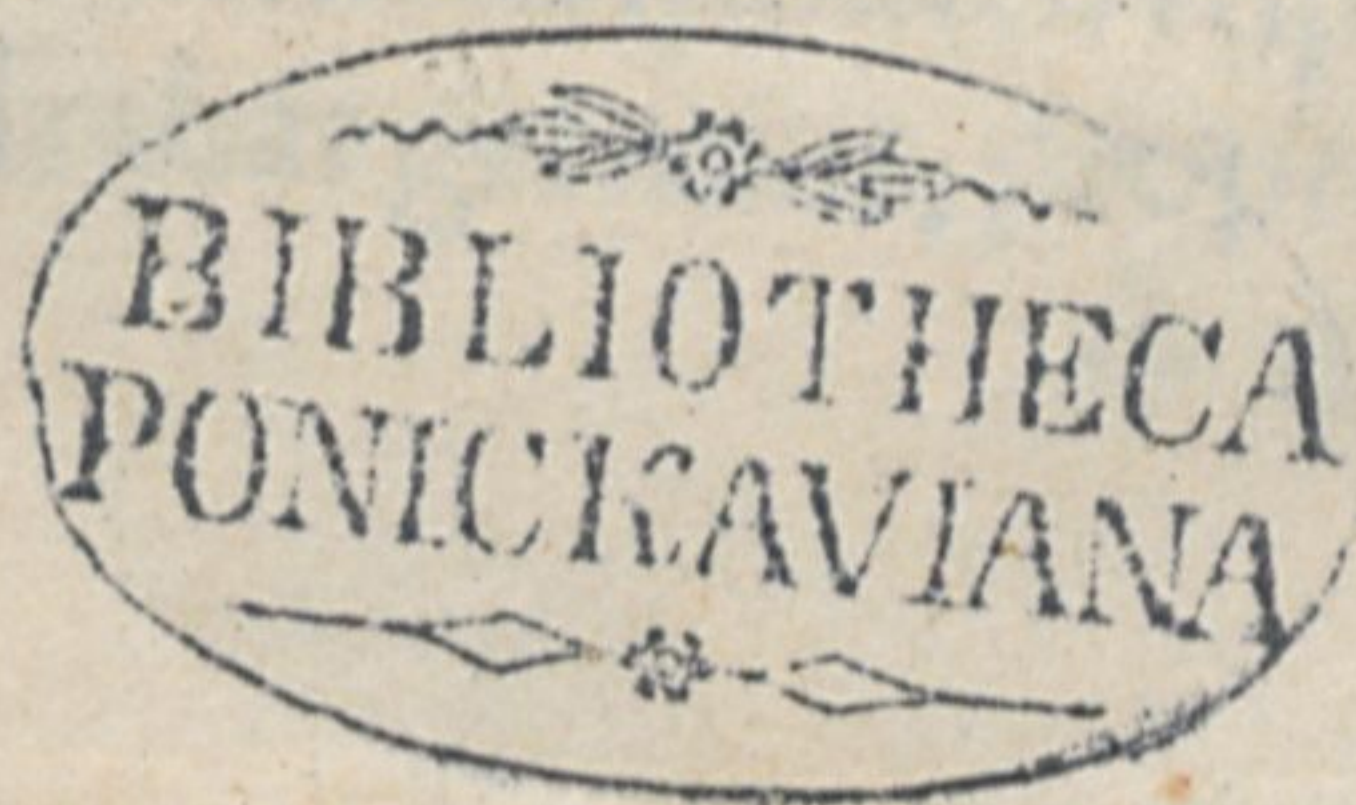
II m
9087

CARMINA
 SCRIPTA AB AMI-
 CIS IN NVPTIAS CLARISSIMI
 VIRI D. IOHANNIS SCHOSSERI PO-
 ãtæ laureati, Professoris in inçlyta Academia Fran-
 cophordiana, & castissimæ eius sponsæ
 Margaridos.

VVITEBERGAE EXCV DEBAT
 Laurentius Schuenck.

1560

1760

1760

CARMINA

SCRIPTA AB AME

CIS IN NVPTAS CLARISSIMIS

VIRI D. JOHANNIS SCHLOSSERII POE

et hunc, Professoris in iuris Academiae Hinc

cohortibus et castellanis eius honoris

Margitidos

VITBERGAE EXCV DEBAT

Laurinus Schunck

1760

ELEGIA NUP TIA
LIS SCRIPTA IN HONOREM
CLARISSIMI VIRI D. IOHAN
nis Schofferi Professoris in inclyta
Academia Francophor
diana.

MICHAELE HASELOBIO
Berlinensi autore,

EST teneris pulcer uestitus floribus hortus,
Qua pede fodit equus Bellerophontis aqua.
Non auis incuruo delibat germina rostro,
Nec teneræ quærit pabula pastor oui.
Intus aues dulci meditantur gutture carmen,
Sæpe suum mater Thracia plorat Itym.
Numen inest, oret sanctum pede supplice numen,
Stet ueniens pronolumine, numen inest.
Fons facer in medio spaciofo flumine currit,
Hinc uelut æterno rore madescit ager.
Gignit Apollineam uictoris præmia Laurum,
Et Dea quam Cypris crine nitente gerit.
Parturit & fructus, quos nec florentia Tempe.
Nec tener Alcinoi diuitis hortus habet.
Qualia Cydippe proiecit Acontius heros,
Talia poma locus uel meliora creat.
Nuper ad hunc ueniens numero stipata Dearum,
Cypria lustrabat germina, propter aquas.

A ij

Cautaqz

Cautaq; percipiens herbæ melioris odorem,
Purpureis iungit lilia mixta rosis.
Sertaq; pulcra parat, celebri mittenda Poëtæ.
Huc ubi piscosis Odera serpit aquis.
Dum parat, assistunt Saryri Fauniq; bicornes,
Astat Hamadryadum Naiadumq; chorus.
Pars canit ad citharam, citharâ pars pectine pullat,
Pars uelut in gyrum corpora læta mouet.
Pars choreas ducit, choreas pars altera cernit,
Gramina pars uerno tempore nata legit.
Anguibus ornatam uirgam tenet inclytus heros,
Pleione natus qui genitrice fuit.
Et nitidum gestat flauo sub crine Tiaram,
Vestis & illius candida membra tegit.
Aurea subnectit niueis talaria plantis,
Vt peragat summi serua iussa Iouis.
Stat propè fatidicus longæq; ueste Sacerdos,
Et citharam manibus blandaq; plectra gerit.
Dum canit auratis cernendus Apollo capillis,
Mota sono suauis Musica turba stupet.
Parte sed ex alia pellit sub retia ceruos
Delia, Sylvarum uiuere sueta locis.
Iam struit insidias, latitatq; sub arbore solers,
Iam Dea setosos cuspide figit apros.
Impatiensq; moræ uenatibus apta, furentes
Incitat, excitos ad noua bella, canes.
Tum celeres currunt certa sine lege molossi,
Et miseram lacerant dente rapace feram.

Quæ

Quæ iacet ante pedes tristis, uicinaq; morti
Purpureo madidam sanguine tingit humum.
Nescit & atrocis rabiem uitare malignam,
Corpore dum sæuit, dum furit ore, canis.
Commaculat rosea bibulas aspergine terras,
Exhalans animam faucia cerua suam.
Feruet opus: dea pulcra magis iubet ire ministros,
Dentibus & plures sollicitare feras.
Vocibus hi Dominae parent, & iussa facessunt,
Et nitido miscent prælia multa die.
Nec prius absistunt, quam tandem corpora centū,
In uiridi iaceant morte perempta solo.
Plurima sic uicibus uarijs certamina crescunt,
Dum sua purpureis Sol iuga demat equis.
Dum moneant dulces orientia sidera somnos,
Præbeat & niueam Cynthia pulcra facem:
Talia dum sunt iaculis oneratus & arcu,
Lustrabat Viadri flumina blandus Amor.
Et nocuis feriens multorum pectora telis,
Visere Gorgoneas instituebat aquas.
Et ueluti coelos lustrans Neptunius ales,
Flumina Mæandri lene fluentis adit.
Iam secat excelsum uibrantibus aëra pennis,
Humida iam uolucris sub uada fertur aquæ,
Tamq; diu uehitur pennis olor albus in aura,
Cærulea dum subeat fluminis antra sui:
Non aliter Paphius puer æthere ducitur alto,
Donec ad Aoniam progrediatur aquam.

A iij

Gaudet

Gaudet ouans spolijs prædaq; potitus opima,
Vt referat matri subdola facta suæ.
Vt subiit Gnydius penetralia nota Dearum,
Adproperasse Deum signa Cupido dabat,
Nunc puer assultat, matri nunc oscula libat,
Nunc cupida prendit candida colla manu.
Alma Venus cernens lætantis gaudia prolis,
Effectos celeres cogitat esse dolos.
Nam sobolis tacitas fallacis nouerat artes,
Sæpius & Paphias senserat ipsa faces.
Ac uelut est mulier rerum studiosa nouarum,
His sobolem dictis Cypria mater adit.
Care meum robur, mea nate potentia solus,
Vnica uis cordi semper amata meo,
Si mihi non tantum concedis nominis usum,
Si tua sub grauido corpora uentre tuli.
Si mea traxisti fugens puer ubera quondam,
Significes animi gaudia læta tui.
Nam nisi me fallunt certæ præfagia mentis,
Iuppiter est captus per tua tela deus.
Rursus Agenoream tauri sub imagine duxit,
Vexit & hanc Diuûm perfreta uasta Pater.
Aut specie Cygni nuptam delusit adulter,
Corporis & formas cœpit habere nouas.
Aut etiam falsis tremefactam cornibus lo
Lusit, & est ueteri captus amore suo.
Mille tuæ fraudes, tua mens est oblita felle,
Dulçior hybleo nectare lingua canit.

Credi

Credimus os tenerum uera dulcedine tinctum,
Intus inexhaustum pectora uirus aluunt.
Sensit inextinctas proles Priameia flammam,
Dum rapit è Graia Tyndarin urbe Paris.
Quàm iuueni blandis amor arridebat ocellis,
Hei mihi qua fuerant corda perusta face.
At sceleris postquam ueniebat Græcia uindex,
Vt uirides Troiæ depopularet agros,
Tunc fuit ostensum quod amaror inesset amori,
Mella quod os habeat, pectora fella tegant.
Tunc fuit improbitas tua nota, cadentibus urbis
Moenibus & populo diripiente domos.
O quoties gelido cedit de corpore sudor,
Quando subit mentem fraus tua gnate meam.
Nec mihi qui parcis, cuius præcordia telo
Transadigens, flammis Martia membra quatis.
Natus ad hæc ridens, & fraudis conscius autor,
Suauibus ad matrem uocibus usus, ait:
Non mea Diuorum iam sensit spicula summus,
Non aliquod Martis pectora uulnus habent,
Non Gnydius magni Iouis ossa perambulat æstus,
Non etiam Lunæ Latmius igne perit.
Non etiam Phœbus mea tela perosus & arcum,
Thessalidos Nymphæ uulnus amoris habet:
Da ueniam genetrix, nouitas gratissima cunctis,
Prisca iuuent alios, me noua cœpta trahunt.
Vt uaga mens oculiq; uagi: sic omnia mater
Sunt uaga, quæ fieri subdola corda uolunt.

Non

Non mea Diuorum modò spicula pectora lædunt,
In doctos aliquid fraus mea iuris habet.
Qui licet assiduis uenerentur Pallada curis,
Et studijs tribuant tempora multa suis.
Attamen Idalias ut habent sub pectora flammæ,
Sic uictas præbent in mea uincla manus.
Ille decus sacri Schofferus amabile Phœbi,
Iam pharetræ sensit fortia tela meæ.
Egregij clarus Schofferus carminis autor,
Cui nitidum cinxit Laurus amœna caput.
Marchiacos celebrante Duces & prælia Regum,
Abluit in cuius carmine Musa manus.
Is liciti sociam thalami sibi legit honestam,
Cui studio mores conuenienter eunt.
Hanc pietate grauem pulcram deducet ad urbem,
Canus ubi liquidis Odera currit aquis.
Stigelius uates Thuringæ gloria gentis,
Carmina legitimo concinet apta toro.
Illacq; uel referent Andinæ flumina uenæ,
Aequabunt tunc modos Naso diserte tuos.
O utinam Princeps concederet oçia uati,
Quo gaudent Brenni mœnia celsa Ducis.
Ipsemet ad sacram Sponsum deduceret ædem,
Maxima Pegasæ fama Sabinus aquæ.
Et solita ueterem cura complexus alumnum,
Firma uoluntatis certa q; signa daret,
Maior Apollinea præcinctus tempora Lauro,
Qui thalami celebret iura, paratus erit.

Aemula

Aemula Romulei componet carmina uatis,
Qui Phrygij dixit fortia bella Ducis.
Victriciq; comas redimitus fronde Bocerus,
Mitteret ad licitum carmina blanda torum,
Si celebri uates bonus esset in urbe Rosarum,
Splendida qua coeli uerba Chytræ doces.
Siue peregrinas demulcet carmine gentes,
Seu patriæ dicit fortia facta suæ,
O utinam sciret, tædas properaret ad istas.
Codicibus Clarij flosq; decusq; iugi,
Codicibus uena prisca & acumine mentis
Par, caneret fratri carmina culta suo.
Viuat, & aureolis exornet secula libris,
Nomen & à fera posteritate trahat.
Argolici celebris tuba uiua Caselius oris,
Ausonij fausto fidere regna petat,
Dira uenenatæ nec lædant pocula Circes
Teutona quem merito suspicit ora, uirum.
Qui numeris caneret connubia sacra Pelasgis,
Ausoniam nuper ni subiisset humum.
Ut reor Arctoa Thomas discedet ab urbe,
Rebus ubi Princeps ocia grata dabit,
Munificus thalamos Matthias uiset honestos,
Legitimi decorans publica festa tori.
Consilij dandis habitus doctissimus autor,
Numina cui Pindi sacra fouere labor.
Forfan & eloquij magnus Prætorius arte,
Pectoris ostendet nuncia signa sui.

B

Ipse

Ipse Machaonio Flaccus celeberrimus usu,
Ad Viadri latas accelerabit aquas.
Stendaliam linques urbem reuerende Sinapi,
Qui teneras Christi nectare pascis oues.
Pannonicae praestans Albanus gloria stirpis,
Frugiferos Viadri sponte subibit agros,
Nobilis Albanus uirtute Georgius omni,
Et superans animi nobilitate genus.
Non aberis studijs exculte Copernice Phoebi,
Qui dedit in labris Attica mella tuis.
Et uenient plures Doctorum nomine clari,
Odera quos liquido flumine latus adit.
Tu quoque cara Parens sponsae tua munera trades,
Et celebri Sponso munera digna dabis.
Ipse comes iaculis ibo munitus & arcu,
Serta parens Myrti flore parata geres.
Ad latus incedet cui sacra iugalia curae,
Et rata pro talami foedere uota canet.
Nulla sed hic nobis cunctandi tempora restant,
Nec tua Sidonio murice membra tegas.
Cum gelidas etenim Phoebus geminauerit umbras
Cras, facer amborum pectora iunget Hymen.
Nos igitur Viadri celeres abeamus ad undas,
Nec mora propositum longa retardet iter.
Dixerat: ac genetrix auditi conscia facti,
In niueas sumit dona ferenda manus.
Myrtea ferta nouo Sponso, nuptaeque Smaragdum,
Pluraque, quae nitidis egerit Hermus aquis.

Conti-

Continuò linquens hortos Dea Cypria cultos,
Progeniem secum præcipit ire suam.
Marchiaços quando colles, & rura subibant,
Aduena qua liquidas Odera uoluit aquas.
Fit sonus, aduentusq; sui tria numina signum,
Sancta dabant celerum mobilitate pedum.
Odera præcipiti procurrens flumine, ripæ
Protinus æternos sensit adesse Deos.
Sensit adesse Deos. Quapropter piscibus auctum,
Squamigeris fluuium lenius ire iubet.
Ipse paludoso præcinctus tempora musco,
Vix caput è gelido flumine ferre potest.
Et baculo nixus sustentat debilis artus,
Pluribus & seclis languida crura labant.
Poplite curuatam paulatim pulsat arenam,
Multaq; de summo uertice gutta cadit.
Irrorans barbam senis exanguescq; lacertos,
Et fragiles artus humidulumq; caput.
Labilis ut solitas aqua demanauit ad oras,
Succiduo senior poplite lapsus ait:
Quid facit ut penetrent sancti mea flumina Diui,
Et celeres istas transgrediantur aquas?
Huc quoq; uenerunt turba stipante sorores,
Limina uirginei quas Heliconis habent.
Cui dabitur prati factas de flore corollas,
Cuius & hic florens igne Smaragdus erit?
Num thalamos cernet præsentia uestra iugales,
Quas fieri uulgus luce sequente refert.

B ij

Siue

Siue reuoluetis facundi scripta Sabini
Dulcia, quæ Regum fortia facta canunt.
Vnde comas meruit Lauro Parnaside cingi,
Pieridumq; tulit ferta parata manu.
Quæ uirides illum duxerunt sæpe per hortos,
Sancta Medulæus qua loca cœtus habet.
Sæpeq; miratas Diuas iucunda canentem,
Duxit is Aonias ex Helicone Deas.
Cuius in irriguis hortis pro carmine blando,
Has habili memini texere ferta manu.
Præsede proq; suo Musas assurgere uati,
Et numeris blandos suppeditare sales.
Has admiratas facilem sub carmine uenam,
Iungere Socraticis seria multa iocis.
Quicquid erit causam mihi significate latentem:
Sic iuuenum cœtus numina uestra colat.
Finit ista senex, tenuitq; silentia canus,
Auribus haustus Cypria uerba suis.
Ignotas aperit causas Ericina roganti,
Cur uiridem gemmam pulcraq; ferta ferat.
Nec remorata senem, Sponso sua dona dabuntur,
Caraq; matronæ dona dabuntur, ait.
Splendida quamprimū Schoflerus templa subibit,
Ipsius imponam Myrtea ferta comis.
Nam, nisi Phœbeam gereret sub uertice Laurum,
Illius ornaret Laurea sacra caput.
Hoc prius Aonides donarunt munere uatem,
Me noua sed merito munera ferre decet.

Templa

Templa petituræ nitidum sacro Smaragdum,
Iuraq̄, per uitæ secla sequenda, feram.
Est celebris dignus præsentis munere uates,
Nuptaq̄ cœlestis munere digna Deæ.
Dixit, & optatam gressus direxit ad urbem,
Ponè genetricem prole sequente suam.
Vt fuit ingressus portas cum matre Cupido,
Et Bromij gnatus consequeretur Hymen:
Tecta noui quærunt pariter sublimia Sponsi,
Perficienda quibus tæda iugalis erat.
Nec mora conscendunt thalamū quo sponsa sedet
Ad sacrum templi progreditura locum. (bat,
E loculis mater promens munuscula Cypris,
Optat ut eueniant prospera multa toro.
Sic licito, dicit, surgant felicia lecto,
Proleq̄ multiplici crescat adaucta domus:
Quo thalamos orno nitidum tibi dono Smaragdū,
Quem tibi non parui muneris instar habe.
Hoc equidem multò maius meliusq̄ dedissem,
Vir patrias si non nuper adisset aquas.
Sed quoniam nequeo maiori munere tædas,
Quod tamen optarem, condecorare tuas,
Consule Sponsa boni præsens illudq̄ reserues,
Est aliquid magnæ munus habere Deæ,
Et quoties gemmam blandis lustrabis ocellis,
Officij memorem te decet esse tui.
Scilicet ut poscas crebris pia numina uotis,
Cordaq̄ sint ueri plena timore Dei.

B iij

Post

Post etiam casto uenereris amore maritum,
Et pietas niteat pectore pulcra tuo.
Sit probitas morum curæ tibi, sitq; uoluntas
Ad placitum socij cuncta referre uiri.
Sit quoq; sancta fides cordi tibi, nitere cunctis
Viribus, ut roseo luceat ore pudor.
Nam pudor inprimis matres commendat honestas,
Et grauitas illas non simulata decet.
Sic eris in tota uita carissima sponso,
Lædere nec poterit lis odiosa torum.
Vix ea finierat uolitantis mater Amoris
Splendida cum nuptæ limina sponus adit.
Multa rogaturus uarijs de rebus agendis,
Multa suæ sponsæ iussa daturus erat.
Aurea sed primas Dea Cypris adorata loquelas,
E nitido promit florida ferta sinu.
Florida ferta sinu promit, quæ nuper in horto
Pieridum facilis texuit arte manus.
Et tibi nos, inquit, ferimus munuscula prompti,
Noster ut in uatem significetur amor.
Cuius Apollinea quantumuis tempora Lauro
Præ reliquis multis condecorata nitent;
Attamen hac Myrti facta de flore corona
Optime te uates demeruisse uolo.
Et precor ut uireat non marcescentibus ullo,
Tempore, dum fuerit uertice gesta, comis,
Haud mora dat dextram sponso, nuptamq; salutat
Et lepidis ambos detinet usa iocis.

Interea

Interea pharetratus Amor sua spicula promit,
Et tacitis figit pectus utriq; dolis.
Suauiter & ridens consueto more triumphat,
In tacitas fraudes ingeniosus Amor.
Mox Hymenæus adest fertis ornatus & auro:
Dextera flammiferas gestat onusta faces.
Corpus erat Tirio uelatum murice: Regum
Aufonio talis tempore cultus erat.
Articulos nitidos preciosa premebat Iaspis
Gemmaq; foecundis quam tulit Indus aquis.
Is quoq; tædarum pro tempore pauca locutus,
Sollicitis animos lætaq; corda dedit.
Significans superis gratissima cœpta probari,
Cum iacet in molli nuptaq; uirq; toro.
Hos ornare, quibus sunt uincla iugalia curæ,
Hos damnare, quibus Cypridos acta placent.
Pelea multiplici dotatum munere castum,
Oedipoden summo crimine digna pati.
Et dare legitimi felicia pignora lecti,
Pignora uel cunctis anteferenda bonis.
Nam uelut Aufoniæ nitidissima Pallados arbor,
Egregio pulcras ornet honore domos:
Sic sobolem largam castos decorare parentes,
Et cunctis opibus suauius esse decus.
Talia commemorans animos accendit honestos,
Sustulit & dictis tædia cuncta suis.
Summaq; dum cessant sub iisdem numina tectis,
Munera munifica larga dedere manu.

Alma

Alma Venus blandos oculis afflabat honores,
Donaq; matronæ non inhonesta dabat.
Perpetuum Paphius puer accendebat amorem,
Legitima feriens faucia corda face.
Castaq; pro tædis Himenæus uota sonabat,
Quæ minimè posset soluere longa dies.
Pluraq; facturi fuerant, nisi signa dedissent,
Aerea multoties tympana pulsa manu.
Sed precibus fuis dictaq; salute, uicissim,
Ad solitos hortos ingrediuntur iter.
Haud mora præclara uatum stipante corona,
Cum reliquis Sponsus splendida templa subit.
Consequitur pulcris circumdata Sponsa puellis,
Ad Viadrum fertur quas aluisse parens.
Illarum facies erat exæquanda Deabus,
Siue tuæ Lede, Tyndari siue tuæ,
Has magis exoptet rapta pro Gnoside Bacchus,
Sidonis haud coniunx tam benè culta fuit.
Qualia sublucent sub celso sidera cælo,
Talía uirginæ lumina plebis erant.
Cedere iurares pulcerrima lilia malis,
Vincebant ipsas ora uenusta rosis.
Colla q; Sithonia niue candidiora nitebant:
Talis erat formæ gratia, tale decus.
Has grauitas Sponsæ superabat digna puellas,
Et rubeus casto mistus in ore pudor.
Talis erat quondam caro coniuncta marito,
Alcestis socio fida reperta toro.

Vt suz

Vt subeunt celsam pictamq; coloribus ædem,
Corpora legitimo foedere Præco ligat.
Et canit historias, & commendantia lectum,
Connubij dicens sacra placere Deo.
Innuvit esse decus numeris attollere tædas,
Castaq; sancito corpora iuncta toro.
Magna fuit quondam cum coniuge uiuere uirtus,
Sed graue crimen, ait, Cypria furta sequi.
Tunc siluere fides cytharæ cum Sestias Hero,
Fouit amatorem nocte silente suum.
Cum Paris abduxit de Graijs Oebalin oris,
Excidij Troiæ fons & origo Paris.
Tunc quoq; muta fuit lyra cum te Sidoni uexit,
Iuppiter insanus per freta uasta Deus.
Ast ubi Neptuno mater Nerëia nupsit,
Fertur Apollineo pollice tacta chelys.
Fons doctrinarum uates cœlestis Homerus,
Carmina consuevit dicere sepe toris.
Et chelyn in sacris Hymenæis sumpsit, & illa
Argolici cecinit fortia facta Ducis.
Quum thalami magno confors fuit addita Cadmo,
Pieridum manibus clanguit apta chelys.
Sic tua connubij dum uincis corpora uinclis,
Carmina culta tibi lætus Apollo canet.
Pegaseis Schoffere choris carissime Musis,
Aonides referent dulcia uerba toris.
Ipse rogo, Pylum uiuendo Nestora uincas.
Res ut adaucta tua, publica crescat, ope.

C Lucis

Lucis id attribuat longe sanctissimus autor,
Quiq; suo miseras sanguine lauit oues.
His ita perfectis solitas gradiuntur ad ædes
Ingenuæ matres & sacer ordo senum.
Votaq; coniungunt precibus gaudenteq; uulgo,
Omnis lo uatum concio sæpe canit.
Post adeunt mensas, & fercula dulcia sumunt,
Et lepidis recreant pectora læta iocis.
Concinit ad mensas Phoebus Cliusq; sorores,
Ac geminant uatis gaudia blanda sui.
Salue Pegasei decus indelebile fontis,
Eueniant cœptis non nisi fausta tuis.
Mutuus in uobis fit amor, pietasq; fit ardor,
Vna fides adsit numine fisa Dei.
Ille det egregiam sobolem, det Nestoris annos,
Et superas canum scandere posse domos.
Pluraq; cantantes lætantur honore Poëtæ
Cuius adornarent Laurea ferta caput
Donec ad occiduas Titan descenderet undas,
Hesperus & roseis insequeretur equis.
Sic sacer ad mensas Hymenæaq; gaudia Cynthi
Peligno cecinit carmina blanda Deus.
Idaliaq; rosas & de Libanotide suauis,
Serta uerecundo motus amore dedit.
Intereâ Liuor tenebrosis abditus antris,
Successu marcet maxime Sponse tuo.
Lumina qui cruciat sua tabescitq; uidendo,
Corpus habet macies pallor in ore sedet.

Felle

Felle uiret pectus, nec sentit munera somni.
Lurida uipereo lingua cruore madet.
Cor uorat ipse suum, reprehendit singula, carpit
Nobilis & famam rodere uatis amat.
Dumq; parum meritos dictis incessit amaris
Carpitur, & poena digna furente facit.
Trux facies asueta graui gaudere dolore,
Tristitia motus risus ab ore uenit.
Fortuna dolet alterius, rebusq; secundis,
Quaq; potest doctis parte nocere nocet.
Ac ueluti Solem sequitur comes umbra nitentem.
Sic sequeris magnos Liuor acerbè uiros.
Sicut & est fumus flammato proximus igni,
Sic etiam uates æmula turba notat.
Morsibus inuidiæ sic est obnoxia uirtus.
Ipsa sibi precium quæ tamen esse solet.
In uiuis Liuor uires acquirit acerbus,
Impigri comitans ardua facta gradu,
Post obitum uati continget gloria maior,
Si qua uenit serò laus, satis ampla uenit.
Is nimis infelix, quem nulla calumnia lædit,
Non solet obscuris Liuor obesse uiris.
Rodere uirtutem rebusq; dolere secundis,
Cernere non æquo lumine summa solet.
Nec minus & Stygio Basiliscus percitus Oestro,
Impia qui rabido corda uenena fouet.
Et latet obscuris solus proiectus in antris,
Virus in humano corpore turpe iacit.

Illud & infano uulgi diffundit ad agmen,
Pectore qui Crudi nomen inertis habet.
Qui sua futilibus cum nugis somnia narrat,
Sunt ubi sacra Dei uerba docenda, loco.
Audet & infantes falsis proscindere dictis,
Aula quibus nigri parcere Ditis amat.
Crudus Auernalis soboles monstrosa Megeræ,
Si uatem perget lædere tostus erit.
TesiPHONE furijs cruciabit Erynnios illum,
Igneq; quo meruit turpia membra coquet.
Oraq; torquebit uanas fundentia uoces,
Ius Acherontææ qui regionis habet.
Crudus erit tostus, Liuor marcebit iniquus,
In gremio Stygij fatus uterq; DEI.
Sed placidæ cernet tranquillæ secula uitæ
Candor, honestatis quem pia iura iuuant.
Qui thalamos adiens licitos spectansq; paratos,
Gaudia corde suo lætus & ore notat.
Successu gaudet uatis, fruiturq; uidendo,
Et canit ad Sponsi carmina læta torum.
Aonidum uates studijs doctissime salue,
Non noceat coeptis inuida lingua tuis.
Principium felix, finis felicior afflit,
Et socium turbet nulla querela torum.
Hæc ubi dicta : petit rursus sua strata iuuentus,
Scilicet in castas tota soluta preces.
Discedunt Musæ, præses discedit Apollo,
Et dulces tandem conticuere lyræ.

FINIS.

EGLOGA SCRIP-
TA IN NVPTIAS CLARIS-

SIMI VIRI &c. IOHAN-
nis Schofferi, Autore

VVENCESLAO ECKERO
Pilsnensi,

Daphnis, Tityrus.

Tityre dum subitis tollit se flatibus Auster,
Et Sol decedens paulatim mitigat æstus,
Colle sub aduerso tecti nemoralibus umbris
Carmina dicemus IANO cui candida iuultum
MARGARIS, æterno thalamos deuincit amore.

Daphnis.

Incipe Daphni prior quoniam successimus antro, Tityrus,
Incipe uicinæ respondent omnia syluæ.

Proxima monticolis Thuringia cingitur Hessis Daphnis.
Diues opum, si fortè tuas peruenit ad aures
Terra, antiqua, potens, & multo consita Baccho.
Lata iugis nemorum, sed lætior ubere glebæ.
Illic prata uirent, illic florentibus aruis
Pascuntur pecudes, aut circum flumina balant.
Cum frondent syluæ, cum formosissimus annus
Vere nouo, DAMON salientem fontis ad undam
Ad uolucrum cantus residens, sua carmina cantat
Carmina, non unquæ seculo exaudita priori.
Has ego dum nuper IANO comitatus in oras
Deuenio, & quæ sit lustro fortuna locorum
Manè fuit, nec adhuc solis iubar orbe refulsit,

C iij Egredis

Egredimur, qua parte leues facit unda fusuros
Ignari pariter rerum sortisq; futuræ
Ecce puer medio sese tulit obuius aruo,
Succinctus pharetra, & fidens pernicibus alis,
Idaliæ similis matri, cognouimus ora
Diuinoscq; adeo gressus, puerilia tela.
Tum prior ô iuuenes inquit, miserescite nostri
Si pietas usq; est, puero succurrite læso,
Et desperatam misero donate salutem,
Non erit officij fallax mihi gloria uestri.
Quod si forte iuuat casus cognoscere nostros,
Dicam equidem: rutilus sero cum uespere Phoebus
Conditur, irrigui ludebam in gramine prati,
Imbelles uersans pharetras, tenuescq; sagittas.
Forte superueniens syluis frondator ab altis,
Viderat adducto flectentem cornua neruo
Quidque tibi scelerate puer cum fortibus armis?
Dixit, & extensis medium me corripit ulnis,
Et malè pugnans contra, elabiq; uolentem
Sustulit, & gelida uibratum merfit in unda.
Vix tandem eripui lethome, & graminæ tectus
Hanc latui noctem, iam nunc quoq; flumine crines
Distillant, gelidusq; coit formidine sanguis
Dixerat: & largo perfudit lumina fletu.
Miramur primos uultus, & blandula uerba,
Præcipue motus casu, lacrymisq; decoris
Suscepit puerum IANVS, multumq; tementem
Fouit, & acceptum tepido uelabat amictu
Fingentem gemitu causas, mentitaq; uerba.
Dum gestat, placidiscq; iterum complexibus ambit,
Paulatim ille novos parat instillare calores
Incauto, mollitq; animos, atq; ingerit ignem
Nec rebus mora longa fuit, puer exilit ulnis

Idalius

Idalius coepitq; leui contendere passu.
Mox ô hospes ait IANO (modo desijt algor)
Anne meus uires retinet, quas attulit arcus?
Experiar : simul elato cum poplite flexum
Viribus incuruat non iam puerilibus arcum,
Depositaq; ferox promit duo tela pharetra,
Vnum ingens, pulchrum, quod adhuc à cede tepebat,
Inposuit neruom & IANI in præcordia misit.

Margaris interea uiolas & lilia miscens,
Purpureo florum calathos implebat honore,
Vt puerum uidit celeres tentare sagittas
Constitit, & digitis flores cecidere remissis
Obstupuit, uultusq; Dei gressu scq; decoros
Miratur, & adire timet tremit anxia pectus,
Dumq; hæret uisu gemit acri faucia telo,
Ignotumq; imo traxit sub pectore uulnus,
At puer euictam sensit, ripasq; cachinno
Implebat, magnumq; ipsis meditatus amorem,
Gaude ô hospes ait saluus mihi flectitur arcus,
Tu sperata tuo medicamina quære dolori.
Sic fatus, tenues fugit ceu fumus in auras,
Regimio alarum, & Parnassi constitit arce,

IANVS at interea tacitis solatia curis
Quærit, & ingentem sub pectore uersat amorem,
Sæpe oculos tristis media in præcordia flectit
Et iam rore leui, iam suaue uirentibus herbis
Crescentes intus conatur tollere flammæ.
Sæpe locum monstrans dolor hic, dolor inquit adhæret
Pluraq; tentanti medijs uox faucibus hæsit.
Talis amor IANVM qualis cum Pyramus olim
Infelix Thyſben tremebunda uoce uocaret

Nocturnos

Nocturnos lustrans saltus, uestemq; repertam
Tolleret ad fontem, ferroq; hauriret amorem.
Talis amor tenuit: parili sed blanda, uicissim
MARGARIS exarsit flamma, sua gaudia donec
Et certam thalamo coepit sperare salutem.

Tityrus.

Quale sopor fesso pastori uespere sero,
Quale uiatori nocturnos ducere somnos,
Fronde super uiridi, tactis ubi læta lapillis,
Vnda sonet, placideq; fluens admurmurat auræ:
Tale tuum nobis carmen doctissime Daphni,
At nos quæ medio nuper deduximus æstu,
Carmina dicemus tibi qualiacunq; uicissim,
Queis sponsum, sponsamq; tuam celebrauimus antè.

Coeruleus nuper tumidarum rector aquarum
Monte sub aërio præcinctus arundine frontem,
Albis ab obscuro placidum caput extulit alueo,
Taliter adstantes affatus uoce sorores.
Fama refert, thalami celebrantem gaudia IANVM
Ad Viadri ripas festas incidere tædas
Qui salices inter tenues, cautesq; uirentes
Littoribus nostris facili deduxit auena
Carmina, quæ multis sunt anteferenda Poëtis.
Felix quæ tali sociatur sponsa marito,
Felix qui tali sponsæ connubia iungit,
Illa decus Nymphis. Nunc docto munera sponso
Mittere præmeditor, diuæ mea gaudia Nymphæ.
Ite nouos syluis, & arena carpite flores,
Quà sæuis nullus nocuit mihi fluxibus imber.
Sic ait atq; aditus sceptro patefecit aquarum
Regalesq; domos, & tecta latentia terris.
Extemplo Nymphæ pratis uelut agmine fasto

Diuersæ

Diuersæ excedunt, ut apes æstate serena
Floribus insultant uarijs & rore reperto
Latantur, teneraq; diu dulcedine pasta
Incumbunt operi, tum cerea tecta reuisunt
Cum strepitu, & dulci distendunt nectare cellas.
Haud aliter Nymphæ thalamis noua ferta parabant.

Et iam finis erat cum sese abeuntibus illis
Ad Viadri flumen, pulcherrima Cymodecea
Dona ferens manibus, nostro gratissima sponso
Obtulit: intexam gemmis, cum murice uestem.
Littore Trinacrio quam nuper candida Pallas,
Stamine suspensam multo intertextuît auro.
Et circum uatis serpentem tempora laurum
Prima fronte uiam posuit, sub imagine uera,
Per iuga, per saltus, & humo recubantia saxa
Tendentem, mox ualle nemus, flauasq; myricas
Ad latus inscripsit, uariasq; immiscuit herbas.
Parte alia late pandentes brachia fagos
In medio silices adopertos tegmine musci,
Quos inter spinas, & acuto cuspide sentes
Distribuens, longis distinxerat interuallis.
Hos iuxta facili textæ de uimine sepes
Obscuramq; intus callem, cæcisq; latentem
Sylvarum tenebris, atq; horrida lustra ferarum.
Ultima pars bifidi referebat culmina montis
Quo quondam doctæ posuere sedilia Musæ.
Illic tuta quies multum redolentibus aruis
Sedit & alternis mulcebat plausibus auras.
Illic Pierides nectebant pollice ferta,
Et passim uisæ suaues agitare choreas.
Interdum numeris faciles deducere uersus.
Munera quæ sponso pulcherrima Cymodocea
D Fecerat

Fecerat æterni monumentum, & pignus amoris.
At sociæ passim studio fallente laborem
Naiades ornabant thalami solennia festa
Quotquot erant, pariter cœperunt plaudere tensis
Ad cœlum palmis, Hymenœia sacra canentes.
Iamq; ubi perplacidam suadebant astra quietem
Lunaq; nocturno scandebat in aëra curru,
Aspersere thoro flores, & prata rosarum,
Pallentes hederas, apium, pulchrosq; Hyacinthos
Serpillum, lauros & amantes littora myrtos,
Parthemio mistum florem benè olentis amomi,
Verbenas, suauemq; thymum, gratamq; conizam,
Scordion, & multum dulci Lybanotida odore,
Singula miscentes uiolis, cœtuq; soluto
Ad sedes rediére suas, & littora nota.

Tytere iam summis sparguntur montibus umbrae,
Et nox atra polum densa caligine condit,
Sume pedum, tempus pecudes includere septis.
Aspice, dumq; loquor, caprum in sua coruua stantem,
Hei uere or tenero ne rodât palmite uites.

F I N I S.

EPITHALAMION
SCRIPTVM CLARISS: VIRO D.
MAGISTRO IOHANNI SCHOSSERO
Poëtae Laureato & professori in Academia Franca
phordiana, & honestis: Matronæ Margaritæ
&c. Iohanne Bockelio autore.

Φησὶ Πλάτων πάντων ὄσις πέρι μῆδεῖα οἶδεν,
Αλφειῆς φύσεως φέρτατ' ὄσις ἔφυ.
Μέντεσι ποικταῖς ὄρμη πρὸ ἀσπορόντων
καὶ μλύ' οὐράνιον φρεσὶ πνέουσι πόλιν.
ἔσοχα τῶν ἄλλων καὶ σε χροσῆρε ἔθικαμ
μάντιν, καὶ δῶκαμ θέσφατα πολλὰ λέγειν.
μήλιχαι οἱ χάριτες, καὶ μῦσαι, καὶ ἄρ' Αθλίως,
καὶ πατρὸς φοῖβος ἀγλαὸν ἔσι τέκνον.
Σὺ μέλ' ἠδ' υεπέες καὶ τοι πολυήρατον ὄσιν,
ὡς μέλ' ἔκ σώματ' καλλιγούσιο γέει.
τῶνεκα τῶν μυσῶν κοσμηγέεσσιν ἀγαυοῖς
εἴλτατ', Αγλασίνῃ λένκορι ἔσι εἴλ'.
Πυκῆσ' σε εἰλῆσ' ἀγαπᾷ δ' αἰοίδιμ' ἀνήρ
ὄρθέλι, σὺ εἴλον τὸν θεόδωρον ἔχεις.
Σὺ δ' ἴα μανροσώλω τὴν σοι πόρε φοῖβ' ἀπόλλων
ἢ ἄδεις λιγυρῆ ἔργα πορὶ κλυτὸν ὄπι.
τῶνεκα νῦν πολλοὺς λείπων τὰς Ἄλβιδ' ὄχθας
λυπῆς, τοῖς δὲ φρεσὶν πένθει λυγρὰ πορῆς.
D ἢ ὡς

ὄφελος μέγα ἡμῶν ὦ χροσῆρες ἄριστε
μίμνεν, καὶ μολπῆ λευκοσιν ἐνθάδ' ἄδεν.
αὐτὰρ τὸτ' ἔσω καὶ τὸτο γυνείῳ ἀναγκή,
κύριος ὅ γ' ἡμῖν ὅτι ἄνωγε θεός.
Δῶκε θεός κεδνὸν σοὶ καὶ πορικαλλέα νύμφην,
τῆς γε βροτοῖς οὐδὲ μ φέρτορον ὄσι γέρας.
καλλιόπῃ ἢ ἄλλαι μῦσαι καὶ φοῖβος Ἀπόλλων
ὦ πορὶ πῶν πάντων εἰλτατο ἔσι βροτῶν,
λίσσομεν ἴκον πρός χρυσίω πᾶσαι Ἀφροδίτῳ,
τῆδε καὶ ἐνξάμηναι τᾶυτα λεγουσιν ἔπκ.
ὦ κύπρι Παγκρατέρες ταυσιπῆρες λῶια χροσίρ
ἢ τοι ἔρωτο ἔχεις ὑμετοροῖο ὑδ.
ὄσιρ ἀνῆρ κλυτὸς χροσῆρος μάντις ἄριστος,
ὄβ' μῦσαι νύμφαν δῶναι ἐθέλῃσι καλῶν.
Πανδαμάτωρ ὁ ἔρωσ σὺ πάϊς οὐδ' ἄμμι πρέσω,
κρίνωάτω ἢδ' ἔυχ' ἴσομεθ' ἡμέτορον.
ἢδε κύπριε καλέει ἀυτῆς τὸν παῖδα ἔρωτα.
ὦ ἢ αὐτὸ καὶ ἔπκ ἴμοροσντα λέγει.
τέκνον ἐμὸν κρατορὸν μῶτο ἔσι σύερεθ' ἔρεσμα,
καὶ ξάεις ὅτι λέγω πείθειο Δ' ὦκα ἔμοι.
καὶ ἄρα τόξα λάβ' ἢδ' ἀμφηρέφιατε φασέτηλω,
χροσῆρω νύμφῳ δίζεο τέκνον ἐμὸν.
καὶ ἴν' ἴμοροσντα βέλει βάλε ἦτορα νύμφης
ἢ μάλα χροσῆρω ἄξια ἢε γάων.
καὶ δὲσ μιν εἰλότητα καὶ ἴμορον, ὦ σὺ ἅπαντα
δαμνάς ἀθανάτους πῶν μοροπωντε γῶτο.

ὄσ

ὣς ἔφαθ' ἡ κύπρις, καὶ τῆς δ' ἐπλέασατο βυλάς.
ὦκα ἔρωσ' ἴκωρ τόξα χέρισι μ' ἔχωρ.
πρῶτα δὲ λευκορίδωρ κένθ' ἄχορ' ἴκωνε νυμφῶρ
μελιχιῶρ δ' ἴξωρ ἦνι κῆλορ ἱῆ.
αὐτὰρ τῆδε ἔρωσ' αὐτὸν οὐδ' ἐμί' ἠνδανε θυμῶ,
καὶ ἄρ' ἐνὶ νευρῆς οὐδ' ἐμ' ἀφῆκε βέλθ'.
κῆθον δ' εἰς ἐνετῆν κλειτῆν ἔδθ' ἦλθε πρὸς ἦω
φράγκωρ τῆν κρατῶρ οἰνοφόροιο γένε.
αὐτόθι παπῆαῖνον ἔθεις ὑπὶ τόξα πυρώδη,
κῆλα ἔτυχε καλῆς αἴφα γυναικὸς ἰός.
τῆδε πόθορ γλυκορὸν μαλακόρ ἠέμφυσεν ἔρωτα
ἢ βέλθ' εἰς κραδίω ἦλασε ὠκύθοορ.
μάργαρις ἠδ' ὄστιρ ἡμίη καλλίτροπθ', ἔυφρωρ,
σέμνη, οἰκτρὸς, ἢ ἢ πολυμήθεσ' ἔφν.
μάργαρις ὄστι λίθθ' πάντων ἡμιώτατθ', ὄστις
ἄμμι βροτοῖς κραδίη πρόσφορα πολλαῖ φέριμ.
μάργαριμ οὖν ἔρωρ εἴλε πρὸς πελῆ ἀγάπησορ,
σοι μέγα κείνη ἄει καμίλιον πελέτω.
ἐνθ' ἐνὶ μού εἰλότης ἐνδ' ἴμορθ' ἐνδ' ὄαρισύς,
πάρφασις, ἢ κλέφει νοῦν εἰλ' ἐτάϊρε πόρ.
ἐν ταύτης μαλακῶς εἴλε ἀγκονίησιρ ἴαυε,
τόρ δ' ἦσας δ' οὐδ' ἐμ' κέσορ ἱμάντα λύη.
ἔσω ἔρωσ' γλυκορὸς ἴ' ἀμφοιμ καὶ ἠδ' εἰα τέρψις.
καὶ κύπρις μελίφρωρ καὶ πολύτεκνθ' ἔρωε.
ἦντε τῶρ ἐνδ' οὐδ' εἰ θεὸς δ' ἄκην παρὰ κοιλιμ
ἄδ' ἄμ, καὶ ἄλοχορ ἐνὶ πέρι οὐδ' ἐμ' ἴδεν.

D ij

οὕτως

οὕτως τῶδε θεῶ Νύμφη ἠύκομθ' ἔξῃ,
... Δῶρον, ὅτι σπένδωμ ἔμμορε οὐδ' ἀνῆρ.
... χαῖρε εἰλ ὡς θάλλει διὰ οὔρεα ἄμπελθ' ἄδδ'ω,
... οἰνοφόρθ' κάρπονδ' εὐφρονα ἠτε' φέρει.
... μετὰ σε Νύμφης ἀκί χροσῆρε ἄρισε
... ζῆθ' ἐριθάλλωμ ἠγὼ τεκνοφόροστε πέλα.
... Τέλθ'.

ρωτόο

||| α

GA 7, 9087

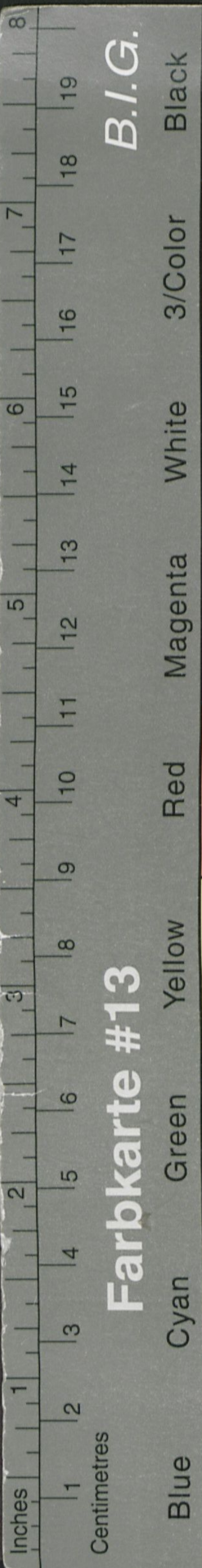
3
ULB Halle
003 255 220

GA

B.I.G.

Farbkarte #13

34,53

B. m. II

CARMINA

SCRIPTA AB AMI

S IN NVPTIAS CLARISSIMI

RID. IOHANNIS SCHOSSERI PO

tae laureati, Professoris in inclyta Academia Fran

cophordiana, & castissimae eius sponsae

Margaridos.

WITTEBERGAE EXCV DEBAT

Laurentius Schuenck.

1560

